

AUTORKA BESTSELLEROV SUNDAY TIMES

SARAH
MORGANOVÁ

Vianočný
zázrak

*Vianočný
zázrak*

Vianočný zázrak

SARAH MORGANOVÁ

Original title: SARAH MORGAN: THE HOLIDAY COTTAGE

Copyright © 2024 by Sarah Morgan

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.

Cover design © Illustration by Tony Wilson @ Lemonade Illustration Agency.

Art Direction: Stephanie Heathcote @ HQ

Translation © Monika Sitarčíková, 2025

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2025

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

FORTUNA LIBRI, a. s.

Zadunajská cesta 8, 851 01 Bratislava

fortuna@fortuna.sk

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Zuzana Reiselová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

BN: 149149/01

ISBN 978-80-573-0554-5

S láskou venujem Flo, Ali a Dore

1

Imogen

Najprv to boli bežné rozhovory a Imogen si nebola istá, kedy sa začali uberať zlým smerom. Nebola to jej vina. Aspoň nie výhradne jej. Len chcela byť priateľská, zbližiť sa s kolegami. To predsa nie je zločin, všakže? V otvorených kanceláriách to bola priam nevyhnutnosť. Panovala v nich rodinná atmosféra. Keď sedávate za stolom s ľuďmi, s ktorými pracujete, láka vás to k dôvernejším rozhovorom a postupne zbierate úlomky informácií, ktoré ste zachytili a ani ste si to neuvedomili. Tak sa postupne a nenápadne budovali osobné vzťahy.

„Ahoj, Imogen,“ pozdravila Anya spoza svojho stola. Bola závislá od mejkapu a minimálne polhodinu denne strávila ospevovaním najnovších kozmetických objavov. Dnes sa jej očné viečka trblietali ako ozdoby na vianočnom stromčeku. „Videla si e-mail od šéfky? Týždeň pred Vianocami plánuje deň v práci so psom.“

„Čítala som ten e-mail,“ odvetila. Jej deň šiel odvtedy dolu kopcom. Nadväzovať vzťahy s kolegami bolo dôležité, ale rada

držala pracovný a osobný život oddelene. „Máš rozpočet na tú akciu, Anya? Návrhy musím poslať Rosalind na schválenie, než sa naobed odošlú klientovi.“

Väčšina rozhovorov v práci sa točila okolo domácich zvieratiek, kozmetiky, diét, cestovania, jedla, filmov, kníh, nevydarených rande a otravných klientov.

„Čakám na posledné dve kalkulácie. Je to úžasný nápad, no nie? Každý pes bude mať oblečenie so sviatočným motívom a Rosalind vyberie víťaza. To všetko pre charitu. Bude to fajn zábava. Premýšľala som, či môj Kakauko znesie, aby som mu dala na hlavu parohy. Asi nie, lebo nemá rád, keď sa mu niekto dotýka hlavy. Aj my sa máme vyobliekať. V sobotu som si kúpila nový rozjasňovač. Ideálny na Vianoce. Pri kúpe dvoch kusov bola zľava, tak som vzala aj tebe,“ posunula ho po stole k Imogen.

„To je pre mňa?“ prekvapene po ňom siahla. „Prečo?“

„Len tak,“ Anya pokrčila plecami a uškrnula sa. „Ber to ako poďakovanie, že si mi minulý týždeň pomohla s klientom. A máš pekné líčne kosti, na tebe ukáže úžasne.“

Imogen navrela hrča v hrdle. Spomenula si na prvý deň vo firme, keď jej Anya darovala ovocný košíček s polevou a pero svietiace v tme. *Budeš pracovať dlho, takže sa ti bude hodiť.*

Nechcelo sa jej veriť, že je tam už takmer rok. Do novej práce nastúpila tesne pred Vianocami a sotva sa tam stihla udomáčniť, než všetci odišli na dovolenku.

„Je krásny, ďakujem.“ Pozrela sa na hodinky a zmocnila sa jej panika. Nikdy žiadny termín nezmeškala. A tento sa neprijemne blížil. Najradšej by sama zistila kalkuláciu nákladov, ale bola Anyinou manažérkou a mala jej pomáhať rozvíjať sa, nie robiť všetko za ňu. Takéto sebaovládanie ju zabíjalo. Bolo oveľa

jednoduchšie a bezpečnejšie spraviť všetko sama. Tak by mala istotu, že to bude načas a bezchybne. „Zavoláš tam? To sú posledné čísla, ktoré potrebujem, aby som to dokončila.“

„Samozrejme. Hneď to urobím. Videla som rúž, ktorý by ti veľmi pristal, Imogen. Cez obed by sme mohli ísť spolu nakupovať. A ak hľadáš oblečenie pre psa, na internete som videla rozkošný Santov kabátik, ktorý by vyzeral úžasne na tvojom zlatom retríverovi. Alebo už máš niečo vymyslené?“ Anyu viac zaujímal deň v práci so psom ako práca. „Privedieš Midasa, však?“

Imogen si uvedomila, že kým nedokončia rozhovor o psoch, k tým nákladom sa nedostane. Pozrela sa na fotografiu na pracovnom stole, z ktorej na ňu hľadeli veľké hnedé psie oči, a pichlo ju pri srdci.

„Nie som si istá, či ho budem môcť priviesť,“ povedala a prešla prstami po fotografii. Vedela, že ho neprivedie, ale musela vymyslieť, ako to podať kolegom, aby sa im neodcudzila. Vtom jej čosi napadlo. „Nie je mu dobre. Veterinár ho nechal na niekoľko dní na klinike.“

„Čože? Nie! Midas je chorý? A nič si nám nepovedala?“ Anya položila pero a pozrela na Janie. „Janie, vedela si, že Midas je chorý?“

Janie sa otočila k nim a dlhé vlasy zopnuté do chvosta sa jej pohojdávali na chrbte. Bola posadnutá cvičením. Každé ráno strávila hodinu vo fitnescentre, kým všetci ostatní ešte spali. Občas sa prechádzala hore-dolu po kancelárii, aby nazbierala kroky.

„Midas je chorý?“ spýtala sa prekvapene, zrušila prichádzajúci hovor a zadívala sa na Imogen. „To je hrozné. Čo sa stalo? Môže za to to dievča, čo ho bráva na prechádzky? Dala mu zožrať niečo, čo by nemal?“

„Nie, nič také.“ Možno choroba nebola najlepší nápad. Radšej nemala nič povedať a potom, keď by Midasa nepriviedla do práce, vymyslela by si nejaký dôvod. *Na niečo stúpil a má poranenú labku, musí oddychovať.* „Na tom nezáleží. Pozri, bolo by skvelé, keby si mi dala tú poslednú kalkuláciu, lebo musím dokončiť tento dokument, a termín...“

„Isteže na tom záleží! Veď ide o tvojho psa. Čo je dôležitejšie? Klient môže počkať.“

„Klient nemôže počkať,“ namietla Imogen. „Máme veľkú konkurenciu. Deň čo deň vznikajú nové eventové agentúry. Je nevyhnutné, aby sme prekonávali očakávania.“

„Aj prekonáme. Na evente odvedieme skvelú prácu ako vždy, hlavne odkedy to máš pod palcom ty. Ide len o návrh. Nikto neumrie, ak bude o niekoľko hodín neskôr,“ povedala Anya. „Môžeš sa na minútku zastaviť, Imogen. Pracovala si celý víkend, dohliadala si na akcie a ani si si nevzala v pondelok voľno. Pracuješ priveľmi usilovne.“

Priveľmi? Nič také ako priveľmi neexistovalo.

Svoju prácu zbožňovala. Bola pre ňu všetkým. Od prírody mala talent robiť viac vecí súčasne a zvládala toho raz toľko ako jej kolegovia. Urobila všetko pre to, aby získala zákazku a udržala si klienta. Dosahovala to vďaka skúsenostiam, kreativite, dôkladnosti a usilovnosti. Vo svojom fachu bola dobrá. A to nebol len jej názor. V predchádzajúcej spoločnosti sa dostala na vysokú manažérsku pozíciu tak rýchlo, že jej žiarlivá kolegyňa zo žartu nechala na stole kyslíkovú masku.

V súčasnosti viedla tím šiestich ľudí a občas si v duchu vracala, že by bola radšej, keby pracovala samostatne a nemusela úlohami poverovať iných. Najmä Anyi sa zjavne nič nezdalo súrne. Bola veľmi milá a láskavá, ale pri plnení pracovných úloh

nezniesiteľne pomalá. Všetkým rozprávala, že rovnováha medzi pracovným a osobným životom je pre ňu na prvom mieste, ibaže Imogen ju zriedkavo videla venovať sa tej pracovnej časti života.

Mala pocit, že ju členovia jej tímu brzdia, akoby sa usilovala zabehnúť maratón so šiestimi závažiami uviazanými okolo pásu.

Musí sa s Anyou porozprávať. Vedela, že sa tomu nevyhne. Musí si s ňou pohovoriť o zodpovednosti a cieľoch. Ak bude ustavične usmerňovať Anyu, nesplní si svoje povinnosti a bude musieť zostávať v práci dlhšie.

V Imogeninom živote nevládla rovnováha medzi pracovnou a osobnou sférou, ale neprekážalo jej to. Bolo to jej rozhodnutie.

„Konečný termín je napoludnie, Anya. Dokážeme to!“

„Len pokoj, Imogen. Inak budeš mať už v tomto veku vrásky a šedivé vlasy. Srší z teba toľko energie, až ma to unavuje a mám chuť si ľahnúť. Stihne sa to. Ako vždy,“ ľahostajne odbila jej pripomienku termínu Anya a Imogen cítila, že jej hladina stresu vyletela do výšin.

Vždy sa všetko stihlo, ale len preto, že to nakoniec urobila sama. Anyu mala ozaj rada, a o to ťažšie to pre ňu bolo. „Anya...“ začala.

„Viem, si pod tlakom, a úplne to chápem.“

„Áno?“ spýtala sa uľahčene. Možno si Anya uvedomovala pracovný tlak viac, ako si o nej myslela.

„Samozrejme. Ako by si mohla byť pokojná, keď je tvoj milovaný Midas chorý? Nechce sa mi veriť, že si nám o tom nepovedala. Na tvojom mieste by som sa z toho asi zbláznila.“

Midas?

„Ja...“

„Čo povedal veterinár? Kedy bude môcť znovu chodiť von? Určite sa oňho strachuješ. Môžeš k nám byť úprimná, sme tím. Sme tu, aby sme si navzájom pomáhali. Môžeš sa správať ako človek, Imogen. Zastúpime ťa, ak to potrebuješ. Urobíme aj tvoju prácu.“

Imogen neveriacky zažmurkala. Anya nezvládala urobiť ani svoju prácu, nieto prácu niekoho iného, ale teraz nebola vhodná chvíľa, aby na to poukázala.

„Nuž, ja...“ začala opäť.

„Anya má pravdu,“ ozvala sa Janie. „Nemusíš to držať v sebe. Myslím to vážne, veď ide o Midasa. Je ako tvoje dieťa,“ načiahla sa po fotografiu na Imogeninom stole. „Tá jeho tvárčka! Chudáčik malý. Rosalind by ti určite dala dovolenku, keby si jej to vysvetlila. Keď mal môj Buster opuchnutú labku, zachovala sa úžasne. Asi preto, že aj ona je psičkárka. Rozumie tomu.“

„Preto to tu zbožňujem,“ vyhlásila Anya. „Všetci sa správajú tak ľudsky. V mojej bývalej práci nikto nehovoril o osobnom živote. Bolo to ako pracovať s robotmi. Hotová nočná mora.“

Práca, kde nikto nerozpráva o osobných veciach? Imogen zišlo na um, či by to nebolo pre ňu vhodnejšie prostredie. Kolegyne mala rada, ale mala by ich ešte radšej, keby mali podobnú pracovnú morálku ako ona.

Janie hľadela na Midasovu fotografiu a v očiach sa jej zaleskli slzy. Imogen sa načiahla a vzala jej ju z rúk.

„Nehovorme o tom,“ požiadala a položila fotografiu naspäť na stôl vedľa rodinného záberu. V predchádzajúcom zamestnaní nemali trvalo pridelený pracovný stôl a nesmeli si na pracovisku vystaviť nijaké osobné veci. Vo firme RPQ Events bolo všetko inak.

Keď Imogen prišla prvý deň do práce a rozhliadla sa, na pracovných stoloch kolegov videla všetko možné od plyšových hračiek po rodinné fotografie. Zahľadela sa na svoj prázdny stôl a rozhodla sa to zmeniť.

No tak, Imogen, ukáž nám rodinu, dobiedzala Janie a Anya pritakala. Máš nejaké domáce zvieratko? Všetci sme veľkí milovníci zvierat, dokonca aj Danny. Keď ti bude tvrdiť, že králiky kúpil dcéram, never mu.

Nikdy predtým nemala v práci vystavenú rodinnú fotografiu, ale na tomto pracovisku to bolo bežné, preto sa prispôbila väčšine. Ocenila prívetivý prístup kolegov, ktorým zjavne išlo o to, aby sa cítila ako súčasť tímu, a tak dôsledne vybrala jednu fotografiu Midasa a jednu vianočnú rodinnú fotografiu, na ktorej sa všetci objímali a smiali sa do objektívu, keď sa snažili udržať rovnováhu na snehu. Imogen mala tú fotografiu veľmi rada. Všetci na nej pôsobili šťastne.

„Sme tu pre teba, Imogen,“ Janie ju súcitne pohladila po ramene. „Si taká statočná a silná. Musí byť príšerné, keď ťa doma nevíta tvoj chlpatý miláčik. Určite ti veľmi chýba. Nevieme si ani predstaviť, čím si prechádzaš. Pôsobíš tak normálne. Si ozaj úžasná. No iste ti pomáha, že ste si v rodine takí blízki.“

Imogen sa zmocnila panika. Pri podobných osobných rozhovoroch sa cítila nepríjemne. O chvíľu ju budú posilať k terapeutovi. Musí to zastaviť, než to zájde ešte ďalej.

„Chýba mi, ale je v dobrých rukách a som si istá, že čoskoro bude doma. Ak dokončíš tie náklady, budem ich môcť poslať klientovi ešte pred obedom.“

„Už na tom pracujem. Čo s ním je?“

„S kým?“

„S Midasom predsa,“ Anya na ňu súcitne hľadela. „Dúfam, že to nie je nič vážne. Nechápem, že sa dokážeš sústrediť na prácu, keď je chorý.“

„Nie sú si istí, čo mu je,“ povedala Imogen. „Robia mu testy.“

Toto bol problém otvorených kancelárskych priestorov. Kolegovia chceli o všetkom vedieť do podrobností.

Väčšinu času trávila mimo pracoviska, v kanceláriách klientov, často sa zúčastňovala na pracovných akciách alebo na ne dohliadala, ale vždy sa napokon vrátila za svoj stôl a ku kolegom. Niežeby ich nemala rada, lenže bola tenká hranica medzi zapadnutím do kolektívu a utužovaním vzťahov. Keby sa s ňou chcel niekto porozprávať, ochotne by ho vypočula, no občas bolo tých informácií priveľa a v otvorenom priestore si ich nechtiac vypočula ešte viac.

Tak napríklad Janie. Keďže sa Janie pri osobných telefonátoch neunúvala vzdialiť od stola, Imogen vedela, že býva s matkou, má vydatú sestru a že momentálne chodí s dvoma mužmi súčasne, aby mala rezervu pre prípad, ak by sa jeden bez slova vyparil. Otec totiž opustil rodinu, keď mala desať rokov, a v nej sa hlboko zakorenila nedôvera voči opačnému pohlaviu.

Po jej lavici sedával Peter, ktorý mal na starosti technické záležitosti. Hoci sa nepoznali dlho, keďže vo firme pracoval len šesť mesiacov, vedela, že v piatok je objednaný k lekárovi pre problémy s časťou tela, ktorú si nikdy nechcela predstavovať u kolegov. Vedela, že jeho priateľka chce, aby bývali spolu, aj to, že Peter to nemá v úmysle, lebo začula jeho telefonát s majiteľom bytu o predĺžení nájomnej zmluvy na ďalší rok.

A napokon bol v jej tíme Danny, ďalší manažér klientskych vzťahov, ktorý väčšinu dňa trávil snahou načasovať si tréningy

v posilňovni a poháriky po práci tak, aby prišiel domov až potom, čo jeho manželka uloží štvorročné dvojčatá spať. Choval doma králiky, ale súdiac podľa jeho rozhovorov, nepodieľal sa na starostlivosti o ne. Mala ich na starosti jeho manželka, ako zjavne mnohé veci.

Imogen si všetky vypočuté informácie o kolegoch ukladala v mysli do pomyselného priečinka s názvom *Veci, ktoré som netúžila vedieť*, a snažila sa na ne zabudnúť. Horšie bolo, že aj oni boli zvedaví na jej súkromie.

Patrila medzi uzavretých ľudí a keby mala na výber, najradšej by o svojom živote neprezradila nič, ale chcela zapadnúť do kolektívu. Túžila po tom, aby ju ľudia mali radi. Preto robila to, čo ostatní, a tiež si vystavila na pracovnom stole fotografie a zapájala sa do rozhovorov. Rozhovory v práci sa však postupne uberali k témam najhoršieho mesiaca v roku, ktorý bol plný aktivít na posilnenie kolektívneho ducha.

December.

Imogen vedela, že deň v práci so psom je len začiatkom vianočných osláv. V kancelárii budú mať spoločný vianočný obed, vyžrebujú si, kto komu kúpi darček, a usporiadajú charitatívny kvízový večer (s otázkami typu *Ktorý z nasledujúcich sobov nepatrí medzi Santove soby?*). Zoznam aktivít bol nekonečný, a hoci kolegovia o nej vedeli zopár osobných vecí, o jednej netušili, a to, že sa Vianoc desila. Vlni cez sviatky pracovala, pretože do firmy nastúpila tesne pred Vianocami, ale tento rok sa už spoločným aktivitám nevyhne.

„Aspoň budeš voľno cez Vianoce tráviť s ním,“ usmiala sa na ňu Janie. „Ešte sa vyspíme tridsaťšesť ráz. Tento rok ideme na sviatky k sestre, už sa neviem dočkať. Má veľký dom a obrovský televízor. A čo ty, Imogen? Prosím, povedz, že nebudeš

pracovať. Vlni sme mali posledný týždeň v roku voľno, ale aj tak si na Štedrý deň posielala e-maily. Kto robí niečo také?“

„Bola som vo firme nová, tak som sa snažila,“ odvetila. Nebol to pravý dôvod, no poslužil jej ako vhodná výhovorka. „Nečakala som od vás, že si e-maily prečítate, ale keďže tu nikto nebol a aj klienti sviatkovali, videlo sa mi to ako vhodné obdobie, aby som dobehla zameškané povinnosti. Chcela som mať dobrý štart do nového roka.“

„Aj ty máš právo užívať si sviatky. Prečo si ich nestrávila s rodinou?“

„Strávila.“ Fotografiu Midasa posunula k rodinnej fotografii. „Ale keď ostatní pozerali televíziu alebo oddychovali po dobrom jedle, otvorila som notebook a venovala sa hodinku práci,“ povedala, no nechcela na to myslieť.

„Si posadnutá,“ ozvala sa Anya. „Tento rok si notebook neber, aby ťa nelákalo pracovať. Keď som druhého januára zapla počítač, dosť ma zaskočilo, že ma čakalo päťdesiatšesť tvojich e-mailov.“

„Rada mám na konci roka čistý stôl,“ bránila sa Imogen. „A s rodinou som trávila dostatok času, nebojte sa.“

Janie sa oprela v kresle a pokrútila hlavou. „Neviem, ako to robíš. Málokedy ideš s nami po práci von, lebo buď strážiš neter a synovca, alebo musíš ísť za starou mamou. Máš psa. O všetkých sa staráš a popritom zvládaš nadľudské množstvo práce. Nikdy si neberieš voľno. Koľko dní dovolenky si prenášaš do budúceho roka?“

„Ehm... Neviem. Myslím, že väčšinu.“

„Presne tak! Prečo trochu nespomalíš? My ostatní sa pri tebe cítime ako neschopní.“

„Ste skvelí,“ namietla Imogen. „Sme úžasný tím.“

„To sme, ale ak si nedáš pohov, tak vyhoríš. Pracuješ každý víkend, mala by si si urobiť voľno. Dom tvojich rodičov vyzerá ako ideálne miesto na Vianoce. Krásny veľký dom na vidieku. Tam musí byť Midas vo svojom živle.“

Vianoce. Vianoce. Vianoce.

Pre jej kolegov nebolo na rozhovory o Vianociach nikdy priskoro. Imogen však mala sto chutí rozkričať sa.

Tento rok začali s vianočnou témou už v júli (*V júli! Čo to s tými ľuďmi je?*), keď si Anya cez víkend dopriala maratón vianočných filmov a hovorila o tom celé týždne.

V októbri si Janie odbehla do supermarketu kúpiť šalát, a keď sa vrátila, oznámila im, že v obchode už majú regály plné vianočných ozdôb a cukroviniek, a spolu so šalátom, ktorý vyzeral ako z plastu, si postavila na stôl čokoládového Mikuláša.

„Zvyčajne čokoládu nejedávam, ale Vianoce sú výnimka,“ vyhlásila s úsmevom, vybalila Mikuláša z červeného staniolu a odhryzla mu hlavu. „A čo ty, Imogen?“

Imogen sa sústreďovala na počítačový monitor a dúfala, že túto tému rýchlo ukončia.

„Odmietam premýšľať o Vianociach v októbri. Je to priskoro,“ odsekla a v duchu sa obhajovala, že je to predsa v poriadku, mnohí ľudia v októbri ešte o Vianociach nepremýšľajú.

Keď sa jej o mesiac niekto spýtal na plány na vianočný firemný večierok, odpovedala rovnako.

„Odmietam premýšľať o Vianociach v novembri. Je to priskoro.“

Budúci týždeň však už bude december a Imogen dochádzali výhovorky. Vo výkladoch sa ligotali vianočné ozdoby a z reproduktorov zneli vianočné piesne.

Už sa tej téme nemohla vyhnúť.

Dúfala, že po tomto rozhovore bude mať na istý čas pokoj.

„Áno, pôjdem na sviatky k rodičom. Bude to zmätok ako vždy, veď to poznáte. Veľké rodinné stretnutie. Obrovský stromček, ktorý sa sotva zmestí do obývačky, oheň v kozube, falošný spev strýka Georgea. Budem strážiť neter a synovca, aby sa nevrhli na darčeky priskoro, a dozerať na to, aby mama nespálila moriaka,“ vysypala zo seba a dúfala, že im to bude stačiť. „Naozaj potrebujem tú kalkuláciu nákladov, Anya.“

„Idem na to. Och, zabudla som ti povedať, že ti volala Dorothy Rutherfordová. Telefonovala si vtedy s technikom z firmy s osvetlením.“

Imogen sa zrýchlil dych. „Zabudla si? Dorothy Rutherfordová je dôležitá zákazníčka, Anya. Keď volá, všetko nechám tak a zdvihnem to. Ak sa práve venujem inému klientovi, zavolám jej hneď, ako skončím.“

„Neprekážalo jej to, má ťa rada. Všetci vieme, že máme od nej zákazky len vďaka tebe. Chcela s tebou ďalej spolupracovať, keď si odišla z predchádzajúcej práce. Ničím si to nepokazíš, neboj sa. A tebe jedinej naozaj chutí jej nealkoholické víno.“

„Ani podľa mňa nie je zlé,“ ozvala sa Janie. „Je osviežujúce, ale nie je to alkohol. Nepripijem sa z neho, čo v piatok večer potrebujem, ani ma ráno nebude bolieť hlava, čo očakávam.“

„Len v piatok?“ uškrnula sa Anya. „A čo ostatné dni v týždni?“

„Aj v tie. Keď prídem domov, ako prvé si s mamou otvoríme fľašku. Preto chodievam do fitnescentra ráno. Keby som bývala sama, mala by som pevnejšiu vôľu. Máš šťastie, že si môžeš dovoliť vlastný byt, Imogen.“

„Čo chcela Dorothy?“ spýtala sa Imogen Anye.

„Chcela s tebou hovoriť o návrhu, ktorý si jej poslala. Vyzerá to tak, že súhlasí so všetkým, čo si navrhla. Zapôsobilo to na ňu. Chcela originálny koncept a ponuku na mieru a to si jej poskytla. Festival pod holým nebom s pódium, so stanmi a so všetkým, čo k tomu patrí. Ako rockový koncert. Vníma to ako skvelú príležitosť predstaviť zákazníkom svoje produkty a zároveň usporiadať večierok pre miestnych obyvateľov. Bude to obrovská zákazka, Imogen. Blahoželám, podarilo sa ti zrealizovať nemožné. Mali by sme to osláviť,“ uškrnula sa na Janie. „Drahým nealkoholickým vínom?“

„Nie, ďakujem, radšej si dám dvojité espresso, ale páčia sa mi fľašky, sú na úrovni. Vyzerajú ako pravé šampanské.“

„A ich predaj závratne stúpa, takže niekto to víno zjavne obľubuje.“

Anya si podoprela bradu a tvárila sa zamyslene. „Ktovie, či je to vďaka šikovnému marketingu. Chytla sa trendu zdravého životného štýlu. A tie fotografie vinohradov v Cotswoldse, na ktorých si ľudia pripájajú pohármi Spearcante. Pri pohľade na tú reklamu mám chuť tam ísť, aj keby nemali v ponuke žiadny alkohol. Ktovie, ako prišla na ten názov.“

„Myslím, že *spearca* je z anglosaštiny a znamená iskra,“ vysvetlila Imogen a obe na ňu prekvapene pozerali.

„Odkiaľ to vieš?“

„Dorothy je moja zákazníčka, je mojou prácou zistiť o nej čo najviac. V tomto odvetví nepodniká odjakživa, predtým prednášala anglickú literatúru na Oxforde a študovala mediavalistiku, kam patrí aj anglosaština a staroseverčina. Myslím, že študovala aj anglosaskú prózu a poéziu. Asi to zahŕňalo aj etymológiu.“

„To nie je o hmyze?“ spýtala sa Anya zamračene.

„To je entomológia,“ uškrnula sa Janie. „Etymológia sa zaoberá pôvodom slov a radšej sa budem rozprávať o tom ako o hmyze, ďakujem.“

Imogen teraz pôvod slov nezaujímal. Trápilo ju jedine to, že nechala Dorothy čakať. Nebola len jej dôležitá zákazníčka, ale aj najobľúbenejšia. Bola múdra, zaujímavá a spolupracovalo sa s ňou prekvapujúco jednoducho. Podporovala Imogenine nápady a zavše jej dala voľnú ruku. Viedla rodinné vinárstvo v Cotswoldse dlhé roky a produkovali mnohé ocenené vína, než sa odhodlala na experiment extrahovať z vína alkohol. Nealkoholické víno predávali skôr, než prišlo do módy, a v poslednom čase jeho predaj výrazne stúpol.

Imogen s ňou pracovala už niekoľko rokov a obdivovala jej odhodlanie, nadšenie a cieľavedomosť. Nikdy sa na nič nestážovala, čo sa nedalo povedať o väčšine zákazníkov.

„Zavolám jej.“

„Teraz by si jej volala zbytočne. Vravela, že najbližšie hodiny bude zaneprázdnená, ale že ti zavolá z auta cestou domov.“

Imogen sa usilovala nedať najavo pocit márnosti. Ak bola Dorothy na stretnutí, tak muselo byť konečné, a snažila sa preto nestresovať.

A zatiaľ musela vyriešiť iné problémy.

„Any, ak mi dáš tú kalkuláciu nákladov, dokončím tento dokument...“ začala a vtom jej čosi napadlo. „A potom budem môcť zavolať a zistiť, ako sa má Midas.“

„Samozrejme, pre Midasa všetko.“

„Skvelé, ďakujem.“ Ako dúfala, zmienka o Midasovi rozhýbala jej kolegyňu a o desať minút už mala kalkuláciu zapracovanú v dokumente.

Poslala ho Rosalind na konečné schválenie a uľahčene sa oprela v kresle.

Konečne hotovo. Možno by mala využívať Midasa ako motiváciu častejšie.

V práci hovorila o ňom nerada, ale zúfalo chcela zapadnúť, a ak si to vyžadovalo malú osobnú obeť, tak ju rada podstúpi. Urobí čokoľvek, bola dokonca ochotná predstierať nadšenie z Vianoc.

Jej kolegovia sa pravdu nikdy nedozvedia.

Čoskoro sa v hale zjaví obrovský vianočný stromček a bude ho obdivovať s ostatnými. Na strategických miestach budú visieť imelá, hoci aférky na pracovisku sú zakázané, a ako raz poznamenala Janie po niekoľkých pohároch vína, ktoré jednoznačne nebolo nealkoholické, medzi kolegami bolo žalostne málo mužov hodných bozku.

A potom bude deň v práci so psom.

Midas. Vzdychna si a pozrela sa na fotografiu na stole, na ktorú vyzeral natešene.

Bol to skutočne nádherný pes. Škoda, že nebol jej.

A nečakali ju ani radostné a hlučné sviatky v kruhu rodiny.

Rodinná fotografia na stole sa jej páčila, ale nebola to jej rodina. Netušila, kto to je, hoci ľudia na fotografii pôsobili láskavo.

Kolegyniam opisovala Vianoce niekoho iného.

Nepôjde do nijakého veľkého domu na vidieku s obrovským stromčekom a s kozubom. Strýko George nebude falošne spievať, lebo nemala strýka Georgea, ani nijakého iného. Nebude musieť chrániť darčeky pred neterou a synovcom, lebo nijakých nemala. Nebudú hrať šarády a jej mama nespáli moriaka, lebo ho nikdy v živote nepiekla.